

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. M. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 10 sierpnia 2017 r. przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu wskazano, iż przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia z dokumentacji zastępczej obowiązuje ścisła zasada uwzględniania tylko stałych składników wynagrodzenia. Wynagrodzenie określane stawką godzinową przyjmowane jest tylko wtedy, gdy zachowały się dane dotyczące ilości godzin, jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie i na danym stanowisku. Przedłożone do wniosku świadectwo pracy nie stanowi podstawy do ustalenia wysokości otrzymywanego wynagrodzenia. Wskazano, że w przypadku wnioskodawcy nie pojawiły się nowe okoliczności ani dowody pozwalające na ponowne ustalenie wysokości świadczenia, wobec czego wydano decyzję odmowną. Poinformowano, że okres zatrudnienia od dnia

1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r. jest uwzględniony w wysokości kapitału początkowego, a tym samym emerytury.

(decyzja – k. 21 akt emerytalnych)

W dniu 13 października 2017 r. pełnomocnik wnioskodawcy W. M. złożył odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

a) obrazę prawa materialnego, tj. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS polegającą na nieprawidłowym wyliczeniu wysokości emerytury,

b) nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. tego, iż ubezpieczony w okresie od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r. osiągał wynagrodzenie wyższe niż przyjęte do wyliczenia przez organ wynagrodzenie minimalne i organ winien przyjąć do wyliczenia wysokość zarobków, obliczoną na podstawie całej dokumentacji personalnej ubezpieczonego z zakładu pracy (m.in. umów o pracę i zmian do tych umów) według stawki godzinowej i z uwzględnieniem wszystkich składników wynagrodzenia, (które były stałe).

Mając na uwadze powyższe pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez ustalenie wysokości emerytury ubezpieczonego, przy przyjęciu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zarobków osiąganych przez ubezpieczonego w okresie od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r. (za okresy za które ZUS przyjął wynagrodzenie minimalne i nie uwzględnił wynagrodzeń wyliczonych ze stawki godzinowej + innych stałych składników wynagrodzenia) wyliczonych w oparciu o wysokość stawek godzinowych i stałe składniki wynagrodzenia, wynikających z całej dokumentacji osobowej ubezpieczonego, w tym dokumentów personalnych z Zakładu (...) (m.in. umów o pracę i aneksów do tych umów) wskazanych w zgłoszonych dowodach (także w dokumentach złożonych przez ubezpieczonego). Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odwołanie – k. 2 - 3)

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, podnosząc w uzasadnieniu argumenty tożsame jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6-6 odwrót)

Na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

(stanowiska stron – e protokół (...):01:19 – 00:07:32 – płyta CD k. 90)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. M. urodził się w dniu (...)

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 19 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 lipca 2017 r. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 lipca 2017 r. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57774, 64 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 413268, 29 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 209, 90 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 2244, 13 zł. Wskazano, że wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie po naliczonych świadczeniach bieżących, potrąceniach i odliczeniach wynosi 1858, 16 zł.

(decyzja – k. 12 akt emerytalnych ZUS)

Decyzją z dnia 14 listopada 2013 roku – znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił dla W. M. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku, wskazując jego wartość 112.385,57 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego ZUS przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w wysokości 1.220,89 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1977 roku do 31 grudnia 1986 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 68,72 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 68,72 % przez kwotę bazową (1.220,89 zł). Organ rentowy uwzględnił W. M. okresy składkowe w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy, 13 dni, tj. 317 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 10 miesięcy, 16 dni, tj. 10 miesięcy. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 83,53 %.

/decyzja – k.42-45 akt kapitałowych ZUS/

W dniu 10 sierpnia 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno – rentowego składając jednocześnie świadectwa pracy.

(wniosek – k. 16 – 17 akt emerytalnych ZUS; świadectwa pracy – k. 18 – 19 akt emerytalnych ZUS)

Zaskarżoną decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. M. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 10 sierpnia 2017 r. przeliczenia emerytury.

(decyzja – k. 21 akt emerytalnych ZUS)

W. M. w okresie od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r. był zatrudniony na stanowisku kierowcy – montera w Zakładach (...) – Zakład (...).

(świadectwo pracy – k. 55)

Początkowo wnioskodawca pracował w okresie spornym na stanowisku montera elektrycznego. W trakcie zatrudnienia, po około 2 latach uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdem powyżej 3,5 tony. Po uzyskaniu uprawnień pracował na stanowisku monter- kierowca. Co do zasady wnioskodawca pracował od godziny 7:00 do godziny 15:00, ale zdarzało się, że pracował także w godzinach nadliczbowych.

(zeznania wnioskodawcy W. M. – e protokół (...):02:36 – 00:15:50 – płyta CD k.63 w zw. z 00:08:27 – 00:09:35 – płyta CD k. 90)

W trakcie zatrudnienia w powyższym zakładzie, wnioskodawca złożył pracodawcy w dniu 12 grudnia 1973 r. wniosek o możliwość kontynuowania nauki w Liceum Ogólnokształcącym Korespondencyjnym, na który otrzymał pozytywną odpowiedź. Następnie w dniu 4 stycznia 1974 roku złożył wniosek o wyrażenie zgody na wcześniejsze wychodzenie

do szkoły w poniedziałki i czwartki o godzinie 14.00, na co pracodawca wyraził zgodę. Pismem z dnia 15 września 1975 roku pracodawca wyraził ponownie zgodę na wcześniejsze wychodzenie z pracy wnioskodawcy w poniedziałki i czwartki o godzinie 14.00 w związku z uczęszczaniem do szkoły.

(wniosek z dnia 04.01.1974r., pismo pracodawcy z dnia 15.09.1975r. – k. 59 akta osobowe koperta; zeznania wnioskodawcy W. M. – e protokół (...):02:36 – 00:15:50 – płyta CD k.63 w zw. z 00:08:27 – 00:09:35 – płyta CD k. 90)

W dniu 30 kwietnia 1976 r. wnioskodawca ukończył Liceum Ogólnokształcące i otrzymał świadectwo dojrzałości.

(świadectwo – k. 65 – 68)

Wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) otrzymywał wynagrodzenie w wysokości:

- od dnia 1 października 1972 r. do dnia 31 grudnia 1972 r. – 8 zł/ godz.,
- od dnia 1 stycznia 1973 r. do dnia 30 czerwca 1973 r. – 10 zł/ godz.,
- od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 31 lipca 1973 r. – 10 zł/ godz. + 5% stałej premii,
- od dnia 1 sierpnia 1973 r. do dnia 31 marca 1973 r. - 4, 90 zł/godz. + 0, 50 zł/godz.,
- od dnia 1 kwietnia 1974 r. do dnia 31 lipca 1975 r. - 6, 50 zł/godz. + 1, 50 zł/godz. z tytułu dodatku za prowadzenie pojazdu,
- od dnia 1 sierpnia 1975 r. do dnia 30 sierpnia 1975 r. - 11, 50 zł/godz. + premia do 10%,
- od dnia 1 września 1975 r. do dnia 1 września 1976 r. - 13 zł/godz. + 30 zł/godz. z tytułu prowadzenia pojazdu.

(angaże, dokumentacja osobowa – k. 14 – 50; dokumentacja osobowa oryginały – k. 59 koperta)

Przy przyjęciu, iż w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowił iloczyn stawek godzinowych przez normatywny czas pracy tj. przez 46 godzin tygodniowo, wynikających ze znajdujących się w aktach osobowych angaży oraz stałych dodatków i premii w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 31 lipca 1973 r. - wskaźnik wysokość podstawy wymiaru składek wyliczony z najkorzystniejszych 10 lat kalendarzowych za okres 1972 – 1981 lat wynosi 71,07 % - przy uwzględnieniu zmniejszonego wymiaru czasu pracy w związku z kontynuacją nauki. Wartość kapitału początkowego wyniosłaby 114.477,66 zł, po waloryzacji wartość kapitału początkowego wyniosłaby 420.961, 33 zł. Po przeliczeniu hipotetycznym wysokość emerytury wyniosłaby:

- od dnia 1 sierpnia 2017 r. – 2. 280, 78 zł brutto,
- od dnia 1 października 2017 r. – 2. 319, 46 zł brutto,
- od dnia 1 marca 2018 r. – 2. 388, 58 zł brutto.

(pismo ZUS – k. 91; wyliczenia ZUS - k. 92 – 101)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych aktach osobowych wnioskodawcy, dokumentach ze spornego okresu zatrudnienia oraz hipotetycznym wyliczeniu wysokości kapitału początkowego i emerytury dokonanych przez ZUS. Wnioskodawca nie kwestionował wyliczenia wysokości kapitału początkowego i emerytury dokonanych przez ZUS.

Sąd dał wiarę zeznaniom skarżącego, co do okresów pracy, wynagrodzeń i dodatków jakie otrzymywał w spornych okresach z uwagi na fakt, iż zeznania wnioskodawcy znalazły odzwierciedlenie w jego dokumentacji osobowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art.26 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Istota niniejszego postępowania sprowadziła się, zatem do rozstrzygnięcia czy możliwym jest przyjęcie innych wartości wynagrodzenia przy wyliczaniu kapitału początkowego wnioskodawcy. Nie ulegało, bowiem wątpliwości, że wartość kapitału początkowego wnioskodawcy przekłada się bezpośrednio na wysokość należnego mu świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja § 21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawcy, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego. Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (ostatecznie w oparciu o wiarygodne i precyzyjne zeznania świadków). W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w spornym okresie od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r. wnioskodawca osiągał wynagrodzenie wyższe niż przyjęte do wyliczenia przez organ wynagrodzenie minimalne z uwagi na dodatki i premię za lipiec 1973 roku, jaka mu przysługiwała, co zostało wykazane wprost angażami zawartymi w aktach osobowych wnioskodawcy.

W ocenie Sądu załączone do akt angaże, które zawierały stawkę godzinową oraz określały inne stałe składniki wynagrodzenia wnioskodawcy (dodatek za prowadzenie pojazdu) i premię za lipiec 1973 roku stanowiły wystarczający dowód do wyliczenia jego wynagrodzenia za sporny okres, przy uwzględnieniu wymiaru czasu pracy obowiązującego w tym okresie, nadto wszystkie okoliczności potwierdziły się w zeznaniach W. M..

Na gruncie powyższego nie można było zgodzić się z oceną organu rentowego, który uznał, że w przypadku wnioskodawcy nie pojawiły się nowe okoliczności ani dowody pozwalające na ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Dlatego też decyzja o odmowie przeliczenia świadczenia przy uwzględnieniu stawek godzinowych, stałych składników wynagrodzenia i premii w spornym okresie była niewłaściwa.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Wnioskodawca skutecznie wykazał przed Sądem, iż otrzymywał wynagrodzenie wyższe niż ustalił to ZUS, wobec czego wymiar kapitału początkowego, a co za tym idzie emeryturę należało przeliczyć.

Słusznym, zatem okazało się odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmownej dot. przeliczenia emerytury, gdyż przedstawione dokumenty stanowiły nowe okoliczności, mające znaczący wpływ na wysokość świadczenia, co Sąd ustalił w przedmiotowym postępowaniu.

Istotnym jest także fakt, że na skutek dokonanego przez ZUS hipotetycznego wyliczenia wysokości kapitału początkowego i emerytury przy przyjęciu, iż w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) od dnia 1 listopada 1972 r. do dnia 1 września 1976 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowił iloczyn stawek godzinowych przez normatywny czas pracy tj. przez 46 godzin tygodniowo, wynikających ze znajdujących się w aktach osobowych angaży oraz stałych dodatków i premii w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 31 lipca 1973 r. - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek wyliczony z najkorzystniejszych 10 lat kalendarzowych za okres 1972 – 1981 lat wyniósł 71,07 % i jest korzystniejszy od dotychczasowego (68,72 %).

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury W. M. przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 71, 07% od dnia 1 sierpnia 2017 roku.

O dacie przeliczenia emerytury wnioskodawcy Sąd orzekł na podstawie art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), zasądając od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 zł.

A.L.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. ZUS wypożyczając akta ZUS.

02.07. 2018 r.